

Richard Wagner: *Lisa titkos könyve*. Szenkovics Enikő fordítása (próza) **2**.
 Karácsonyi Zsolt: *Erős vitorlák* **3**.
A bolondok szabadságáról.
 Szenkovics Enikő interjúja Georg Aescht íróval, műfordítóval **4**.
 Georg Aescht: *Amikor az akarat még számított. Az 50 éve alapított Aktionsgruppe Banat három éven át tartó próbálkozása ön maga megsegítésére*. Szenkovics Enikő fordítása (tanulmány) **7**.
 Varga Kende Lőrinc: *Aktionsgruppe Banat. Társadalmi, politikai és irodalmi kölcsönhatások a csoport költészetében* (tanulmány) **10**.
 Szántai János: *A dubovai halott álma* (vers) **12**.

TARTALOM

Pavilon 420

Bene Adrián: *HP-hungarocell; rossz passz; kikötni valahol; kétértelmű labirintus* (vers) **13**.
 Farkas B. Szabina: *Bebábozott szemeink; Szél utca; Kendőjének négy sarkán csomó; Sapkáimat telefújta a szél* (próza) **14**.
 Mechiat Zina: *Madarak jönnek* (vers) **17**.

Johann Lippert: *Egy akta élete. Egy Szekuritáté általi megfigyelés kronológiája*. Vincze Ferenc fordítása (próza) **18**.
 Vincze Ferenc: *Egy Petri-vers Rolf Bossertet olvas. Egy 1986-os Bossert-vers margójára* (tanulmány) **19**.

Kinematográf

Papp Attila Zsolt: *A nemzet osztályfőnöke* (Tőssér Ádám: *Blokád*) **22**.

Theátrum

Bartha Réka: *Magányos „pancsolás” a brutalításban* (Sepsiszentgyörgyi Andrei Mureşanu Színház: Sarah Kane: *Blasted*) **23**.

Kritika

Fried István: *Ki vár új zsarnokra? (Szeljegyzetek Markó Béla publicisztikai kötetéhez)* (Markó Béla: *Zsarnokra várva*) **24**.

Fülszöveg

André Ferenc: *Az első ünnep egyedül* (Fekete Richárd: *Módosítás*) **26**.
 Ungvári Szende-Etelka: *Addig is szeretettel csókol: Ópapa* (Jánky István: *Verespataki bányászmesék – Ópapa levelei*) **26**.

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Aktionsgruppe Banat – egy fotó története* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Amikor Kodály formát vett kölcsön* **27**.

Artefaktum

Andreea Foanene: *A fókusz ideje: Szuhanek Oszkár újrafelfedezése* **28**.

Lapszámunk társszerkesztői: Szenkovics Enikő és Vincze Ferenc.

RICHARD WAGNER

Lisa titkos könyve

| regényrészlet |

A szerkesztőség anyagot akart a városbeli prostitúcióról, mely az egyesülés óta megugrott. Legalábbis ez volt a közvélekedés. Francknak interjút kell készítenie egy nővel, s magával vinnie Hermest, a fotóst is. Kis portré.

Franck fellapozza az újságot. Átfutja a hirdetéseket, ide-oda telefonál. Aztán megkapja a megfelelő címet. Keletnémet nők. Megnézi őket. Elmennek hát Hermessel, és elbeszélgetnek velük. Van dohány is, mondja Franck. Ötszáz. És máris megkapja az igazit. A nő egyszerűen jól beszél, nyíltan, legalábbis így tűnik neki. Ebből biztos ki lehet hozni valamit. Az indítékokról faggatja, hogy miért dolgozik ott, és a munkához való viszonyáról. Készségesen elmesél mindent. Csak a nevét ne árulja el, és a férje foglalkozását. Franck megígéri neki. A készülék kattog, Hermes elkészíti a képeket, most már minden megvan. Ötszáz, kávéban. Elmennek.

Franck megírta a cikket, de a nő nem hagyja nyugton. A cikk készen van, leadta, valamikor meg is jelenik. Újra eszébe jut a nő. És folyton eszébe jut, ma és holnap és holnapután is. Megnézi, hogy megvan-e még a telefonszáma. Igen, megvan. Aztán újból félreteszi a jegyzetfüzetét. Tesz-vesz, átsodródik a gyors városra. Telnek a napok, újra előveszi a jegyzetfüzetét, és ezúttal felhívja.

Julia ott van-e, kérdezi. Igen, itt van. Beszélhetek-e vele, kérdezi. Nem, hangzik a válasz, pillanatnyilag foglalt. De beugorhat, itt van. Ám Franck nem ugrott be. Lichtenradéba készült Grimme nagymamához, aki épp százat tölt, akinek ellopták a takarékkönyvét, és egyébként is, dolga van még. Nem ment el. Két nap telt el. Moziban ült és kocsmában, ott, ahol Anja korábban dolgozott. Anja elment, örökre el, hisz ismersz, és te is engem. Összeszedte a dolgait és elköltözött. Ha elköltözött, ám legyen. Úgyis elegendem van belőle, mondta magában. Habár tudta, hogy ez nem így van.

Három nap múlva újra telefonál. Julia ott van? Igen, itt. Beugrom. Neuköllnig megy, a Karl Marx út egyik oldalutcajában parkol. Azt mondják, Neukölln megváltozott az egyesülés óta. Ebből ő semmit nem vett észre. Még mindig tele van ezekkel az álüzletekkel és álvásárlókkal, és alapjában véve úgy néz ki, mint Duisburg sétálóutcája tíz évvel ezelőtt. Egy kicsit körbejár, majd betér a csendes kisutcába, ahol a bolt is van. Altberlini hangulat, törökös-megkavarva. Kebab-borágó. Szemben egy sarki kocsmá, Holger lámpása.

Egy ideig a lepergett, sötétbarna mázolású házbejáratnál ácsorog, majd megnyomja a piros csengőt, és hátramegy az udvarba, jobbra. Egy nő nyit ajtót. Arcán közönséges mosoly, lábán fehér harisnya. Szia, gyere beljebb, mondja, gyere csak. Ül le, kérlek, a lányok is mindjárt bemutatkoznak. Jár-tál már nálunk? A félhomályba borult szobában leül egy fotelbe. A fotelen kívül széles ágy is áll itt, rózsaszín takaróval. A falon hatalmas tükör, benne az ágy megkétszereződik. Az ajtó és fal között amolyan nőgyógyászati szék, a szemben levő falnak tolva üveges ajtajú fehér szekrény. Vitrin. Az üveg mögött gyógyszeres dobozok és orvosi eszközök. Egytől egyig NDK-termékek, állapítja meg. Középen vibrátor. Nyugati gyártmány. Az ajtótól balra tévé. A képernyőn a Tutti-Frutti-Show fut, az egykori RTL-adás, nyilvánvalóan felvételről. Kinyílik az ajtó, a lányok sorra bemutatkoznak. Julia az utolsó. Egy szót sem szól, s egyetlen mozdulattal sem árulja el, hogy felismeri őt. Majd megkérdi: kit szeretnél? Különösebb hangsúly nélkül kérdi. Mire ő ezt válaszolja: téged. A lány megáll, elmosolyodik és ezt mondja: Te csak tudod.

Anjáról semmi hír. És ez jól van így. Valószínűleg már nincs is a városban. Franck az elázott utcákon át bemegy a szerkesztőségbe. A város, az maga az utcakép. Semmi több ennél. Az utcakép a fekete-fehér filmben, a cselekmény kezdete előtt. Délután újra ott van. Végigtrappol a lakáson. Az üzenet-rögzítőn senki. A hűtő dugig tömve, kinyit egy ásványvizet. Két hét telik el. Franck később nem emlékszik erre a két hétre. Újra a telefon után nyúl.

Kora este van. Akár kocsmába is mehetne. Az Uhland Caféba vagy a Badenscher Hofba. Mindkettő a sarok mögött van. Ám ő feltárcsázza a számot. Igen, mondja egy ismerősnek tűnő hang. Júlia, kérdi Franck. Igen, feleli a nő, ismersz engem? Á, szóval az újságíró. Gyere. Mindig örülünk a vendégeknek. Máris kocsiba ül, s olyan gyorsan hajt, amennyire csak lehet, Wilmersdorftól Neuköllnig. Julia megüli, zöld szeme fölényes mosolyt szór rá. Szeretnél többet írni rólam?, kérdi, és derűsen felnevet.

Többet írni róla. Franck nem is gondolt erre. De talán ezt kellene tennie. És mégis mit írjon? Hol a szerkesztőségbe járt, hol a városszélre, és a marzahnai gyerekekről írt meg a zehlendorfi zöldekről. Így teltek a napok, és az újság eseményeket gyártott belőlük.

Az autóban ül, az ablaktörők mögött. A tél nedves, nem hideg, a tél nem igazi tél. Emberek suhannak el az építkezések mellett, akárha nem akarnák az építőmunkásokat zavarni. Mindenütt terelőutak és egyirányú utcák. Keletnyugat, mi a fene ez. Franck a wilmersdorfi lakásából egyre gyakrabban